ΕΤΟΣ ΙΓ' ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 17 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1900 ΑΡΙΘ. 138

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Π. Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἢ 1 Ἰουλίου
Ἐσωτερικοῦ δρ. 6.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8.

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

Γραφεῖα τ'Ἀναπλάσεως καὶ ἐκδόσεως τοῦ Χρυσοστόμου ὁδὸς Φλέσσα, ἀριθ. 5. πλησίον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρὸς τοὺς συντάκτας τῆς «Ἀναπλάσεως», ὑπὸ Ι. Ἀκαλτσούνη. —Γελοία μέθοδος τῶν ὑποστηρικτῶν τῆς Μασσονίας.— Εὐαγγελικὸν Κήρυγμα Παναρέτου Χ. Δουληγέρη· Ἐν τῷ Χριστῷ ἡ τελεία θέλησις, ἡ αὐταπάρνησις καὶ ἡ ἁγιότης.—Τὸ Διήγημα τῆς «Ἀναπλάσεως» (ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)· Ἡ πραγματικὴ ζωή, κατὰ μετάφρασιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου. — Ἐπαρχιακὸν Κήρυγμα τῆς «Ἀναπλάσεως». — Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον. — Κήρυγμα τῆς «Ἀναπλάσεως»·

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΤΑΚΤΑΣ ΤΗΣ 'ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀγαπητοί μου Συνάδελφοι,

Χθὲς τὴν ἑσπέραν διήλθον εὐφροσύνους ὥρας μετὰ τὸ κοπιῶδες ἔργον τῆς ἡμέρας, αἰσθάνομαι δὲ τὴν ἀνάγκην νὰ μεταδώσω ὑμῖν τὰς εὐχαρίστους ἐντυπώσεις μου. Ἐντὸς τῆς αἰθούσης τῆς περιδόξου Ἀκαδημίας τῶν Lincei τῆς Ῥώμης, ἐν ᾗ, πρὸ ἑνὸς αἰῶνος, συνέρχονται οἱ καθηγηταὶ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν τῆς Ἰταλίας καὶ ἄλλων χωρῶν, ἠκούσθησαν λόγοι ὑψηλῆς ἐπιστήμης καὶ ἀδιαφιλονεικήτου ἀληθείας, οἵτινες ἀπέσπασαν μὲν παταγώδη τῶν σοφῶν χειροκροτήματα, ἐπροκάλεσαν δὲ παγγυρικὴν ἐπιδοκιμασίαν. Σοφὸς ἀληθῆς, φυσιοδίφης ἅμα καὶ οἰκονομολόγος καὶ ἱδρυτὴς τῶν ἐν Ἰταλίᾳ ἐργατικῶν ἑταιριῶν, ὁ Μ. Λουτζάττης, διεπραγματεύθη τὸ ζήτημα περὶ τῶν σχέσεων τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς θρησκευτικῆς πίστεως. Δὲν εἶνε οὔτε ὁ πρῶτος, οὔτε ὁ περικλεέστερος τῶν ἐπιστημόνων ὅσοι διδάσκουσι τὰ περὶ τῆς ἁρμονίας τῆς πίστεως καὶ τῶν σημερινῶν τῆς ἐπιστήμης προόδων. Οὐδεὶς τῶν μεγάλων ἑρμηνευτῶν τῶν νόμων τῆς φύσεως, οὐδεὶς τῶν φαεινῶν ἀστέρων τῆς ἐπιστήμης, οὐδεὶς φέρων τ' ὄνομα Ἀριστοτέλης, ἢ Κέπλερος, ἢ Χέρσελ, ἢ Ἀραγώ, ἢ Παστὲρ ἐδίδαξεν ἢ ἐπράσθευσεν ἰδέας σκεπτισμοῦ ἢ ὑλοδοξίας. Ταῦτα καὶ σεῖς καὶ ἐγὼ εἴπομεν καὶ ἐδημοσιεύσαμεν καὶ ἐπροκαλέσαμεν τοὺς διδάσκοντας τὰ ἐναντία ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ νὰ ἐξελέγξωσιν ὡς ἀνακριβῆ ἢ ὡς μὴ ὄντα σύμφωνα πρὸς τὰ πράγματα. Ἀλλ' οὐδεὶς εἰς τὴν συζήτησιν κατέρχεται, πάντες δ' ἐπικαλοῦνται τὸ ἀφχρημένον ὄνομα τῆς ἐπιστήμης ὅπως ἐξαπατῶσι τοὺς ἀκροατάς. Καὶ οἱ καταδικάζοντες τὰς διδασκαλίας τῶν ὑλοδοξούντων λόγοι τοῦ Μ. Λουτζάττη, οὓς ἀνέγνων εἰς τὸ περιοδικὸν «La Remorme Sociale» πολλὴν ἔχουσι τὴν σπουδαιότητα, τὸ μὲν ὡς ἀπαγγελθέντες ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, τὸ δὲ ὡς ἐκδηλοῦντες τὸ φρόνημα σπουδαίου ἐπιστήμονος καὶ Ἰουδαίου τὸ θρήσκευμα.

Μεγάλαι καὶ θαυμάσιαι, ἔλεγεν ὁ Λουτζάττης, εἶνε αἱ πρόοδοι τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν μετὰ τὸ ἔτος 1840, ἀλλὰ παρασυρθέντες τινὲς τῶν ἐπιστημόνων ἐκ τῆς δημοσιεύσεως τῆς συγγραφῆς τοῦ Δαρβίνου ἐπροκήρυξαν, ἐν ἀληθεῖ μέθῃ καὶ παραφροσύνῃ, ὅτι ἡ ἐπιστήμη δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τὰ κοσμικὰ φαινόμενα διὰ τῆς ὕλης καὶ τὰ τοῦ πνεύματος, καταργοῦσα πᾶσαν δογματικὴν πίστιν, ἀνήγειραν δ' αὐτὴν ὡς τὴν μόνην ὑπάρχουσαν θεότητα. Κακῶς διερμηνεύοντες τὸ σύστημα τοῦ Δαρβίνου, ὅστις οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἄθεος, ἐδημιούργησαν νέαν φυσικὴν φιλοσοφίαν, ὅπως; ἀποδείξωσι τὴν ἀνυπαρξίαν Δημιουργοῦ καὶ ἀπαλλάξωσι τὸν ἄνθρωπον πάσης ἠθικῆς εὐθύνης. Τινὲς τῶν νεωτέρων θεωρήσαντες ὡς περιττὴν τὴν πεποίθησιν περὶ τῆς θείας τῆς ζωῆς ἐκπορεύσεως, ἐδίδασκον πλήρεις χαρᾶς νεοφύτων περὶ τῆς χρεωκοπίας τῶν θρησκευτικῶν ἰδεῶν. Ὑπερεπλεόνασαν αἱ διαμαρτυρίαι τῶν σοφῶν κατὰ τοιούτων παραληρημάτων, σπουδαῖοι δὲ καὶ γενναῖοι ἐπιστήμονες ἐπεχείρησαν ν' ἀποδείξωσι τὸ ἀπολύτως ἀδύνατον τῆς ἐπιστήμης πρὸς διεξήγησιν τῶν μυστηριωδῶν αἰνιγμάτων περὶ ἀρχῆς καὶ τέλους τῶν ὄντων. Οἱ ἀφρονέστεροι τῶν ὑλιστῶν ἀπετόλμησαν νὰ βεβαιώσωσιν ὅτι πᾶσα ἀνθρωπίνη πρᾶξις δὲν ἐκπορεύεται ἐξ ἰδεώδους ἢ πεποιθήσεως πνευματικῆς, ἀλλ' ὅτι εἶνε ἀπαύγασμα ἀσυνειδήτου κινήσεως τῶν ἀτόμων τῆς ὕλης ἢ ἱκανοποίησις σωματικοῦ ἢ οἰκονομικοῦ συμφέροντος. Εἰς ἐξ αὐτῶν, ἀκολουθεῖ λέγων ὁ Λουτζάττης, ἐπεχείρησε ν' ἀποδείξῃ ὅτι

καὶ ὁ Σωκράτης πίνων τὸ κώνειον καὶ καταλείπων εἰς τοὺς συμπολίτας του τὴν κληρονομίαν τῆς περὶ ἀθανασίας πεποιθήσεως καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀφίων τὸ πνεῦμα ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ πρὸς ἐξιλασμὸν τῆς ἁμαρτίας τῆς ἀνθρωπότητος, ἐκινδύνευτο ἀθελήτως καὶ ἀσυνειδήτως ἐκ τῶν ἀτόμων τῆς ὕλης ἢ καὶ ἐξ ὑπολογισμοῦ οἰκονομικοῦ συμφέροντος!

Ἀλλ' ὡς συμβαίνει εἰς τὰ ἐπαναστατικὰ τῆς πολιτικῆς κινήματα ἡ ἀντίδρασις δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπιφανῇ καὶ ἡ ἀντίδρασις κατὰ τῶν ὀργίων τῆς ἐπιστήμης ὑπῆρξεν ἰσχυρὰ καὶ πικρότολμος. Διότι εἰς τῶν σοφῶν τῶν ἡμερῶν μας ὕψωσε τὴν σημαίαν τῆς χρεωκοπίας τῆς ἐπιστήμης ἀντιτάσσων αὐτὴν εἰς τὴν τῆς θρησκείας. Οὕτω δ' εὑρίθημεν ἐνώπιον δύο χρεωκοπιῶν, τῆς ὑπὸ τῶν ἀρρόνων προκηρυχθείσης τῆς θρησκείας, καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Βρυνετιέρου χρεωκοπίας τῆς ἐπιστήμης.

Ἐνώπιον τῶν δύο τούτων τολμηρῶν βεβαιώσεων δὲν διστάζω νὰ προκηρύξω ἀπὸ τῆς ἕδρας ταύτης, ἐξηκολούθει λέγων ὁ Λουτζάτης, ὅτι οὐδέποτε ἡ ἐπιστήμη ὑπερυψώθη εἰς ἀνώτερον τοῦ σημερινοῦ σημείου προόδου καὶ ἐπιδόσεως, ἀλλὰ συγχρόνως ὀφείλομεν ν' ἀομολογήσωμεν ὅτι οὐδέποτε ἄλλοτε ἡ θρησκεία διεθέρμανε τὴν καρδίαν τῆς ἀνθρωπότητος, ὡς σήμερον, καὶ οὐδέποτε προσήνεγκεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα πλέον ἀφάτους καὶ ἀναγκαίας παραμυθίας τῶν σημερινῶν.

Ἐπαναλαμβάνετε ταῦτα, φίλοι συνεργάται, ἀδιαλείπτως πρὸς τοὺς ὑμετέρους; ἀναγνώστας καὶ πρὸς τὴν ἀποπλανωμένην ὑπὸ ἀσεβῶν διδασκάλων νεότητα. Παντάχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου κατέπεσεν ἡ πλάνη τῶν διδασκόντων ὅτι ἡ ἐπιστήμη ἀντίκειται τῇ πίστει, τελευταῖον δὲ ὀχύρωμα τοῦ ψεύδους ἐκείνου μένει ἡ Ἑλλάς! Ὁποίαν προφέρουσι βλασφημίαν, ἔλεγεν ὁ Λουτζάτης εἰς τὴν πρό τινων ἑβδομάδων ἀπαγγελθεῖσαν ὁμιλίαν του, ὁποῖον μέγεθος βλασφημίας προφέρουσιν οἱ λέγοντες ὅτι ἡ θρησκεία του ᾤχετο ἀπιοῦσα! Ἀπελευθερωθεῖσα ἀπὸ τὰς δεισιδαιμονίας, ἀνακαθαρθεῖσα ἀπὸ πάντα φανατισμόν, ἀναζωουμένη ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ, προβαίνει πάντοτε ἀσφαλῶς εἰς νέας νίκας καὶ εἰς νέας τῶν ψυχῶν κατακτήσεις. Καὶ ἐὰν κατὰ τὸ παρελθὸν ἐξεπορεύετο ἀπὸ τὴν ἀμάλειαν, ἡ συνεβάδιζε μετ' αὐτῆς, σήμερον ἐκπορεύεται ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς ἐπιστήμης. Σήμερον ἡ ἀνθρωπότης, ἀφοῦ πάντα ἐμελέτησε, πάντα ἐγνώρισε, πάντα ἐδοκίμασεν, αἰσθάνεται τὴν ἀκάθεκτον ἀνάγκην νὰ κύψῃ εὐλαβῶς τὴν κεφαλὴν ἐνώπιον τοῦ θείου καὶ τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα συμβαδίζει μετὰ τῆς θετικῆς φιλοσοφίας καὶ μετὰ τῆς προόδου τοῦ πρακτικοῦ βίου παρὰ τοῖς ἰδίοις ἔθνεσι καὶ ἐν ταῖς συνειδήσεσι τῶν ἰδίων λαῶν. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα διὰ μιᾶς θυματουργοῦ ἀντιφάσεως ἀντλεῖ ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς θρησκείας νέας δυνάμεις πρὸς ἀνακάλυψιν νέων ἐπιστημονικῶν ἀληθειῶν. Ὦ, πειραματικὸν ὑπόδειγμα τῆς ἀληθείας ταύτης ἔστωσαν τὰ ἔθνη τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀγγλίας.

Ναί! Ναί! ἐπιφωνεῖ ὁ Λουτζάτης ἐν ἱερῷ ἐνθουσιασμῷ, πρέπει νὰ τὸ εἴπωμεν μεγαλοφώνως. Ἐκεῖ, ἐκεῖ ἀναπτύσσεται ἡ πυρετώδης ἐκζήτησις τῆς ἀνακαλύψεως τῶν νόμων τῆς φύσεως καὶ τῆς κοινωνικῆς προόδου, ἔνθα τὰ συναισθήματα τοῦ θείου, τοῦ κτίζοντος, τοῦ ἰδεώδους, τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς πίστεως εἰς τὸν προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἀναπτύσσουσι μεγαλειτέραν καὶ ἐπικρατεστέραν δύναμιν ἐν τῷ ἐθνικῷ βίῳ. Οἱ λαοὶ ἐκεῖνοι σεμνυνόμενοι ἐπὶ τῇ κατακτήσει τοῦ ὑλικοῦ κόσμου, ἐπὶ τοῖς ἐργοστασίοις τῆς μεγάλης βιομηχανίας των, ἐπὶ τῇ τελειότητι τῶν πρεῖόντων καὶ τῆς λαμπρότητος τῶν οἰκοδομῶν καὶ τῶν πόλεων, ἀναγινώσκουσιν ἅμα εὐλαβῶς τὴν βίβλον τῆς ταπεινώσεως, τὴν διδάσκουσαν ὅτι οὐδεὶς ἐπὶ τῆς γῆς σοφὸς ἐν τῷ μεγαλείῳ τῆς δόξης του δύναται νὰ προσεγγίσῃ εἰς τὴν σοφίαν τοῦ ἁπλουστάτου τῶν ἴων καὶ τῶν ἀνθέων. Διὰ τῆς ἐπιστήμης οἱ ἔξοχοι νόες ὑπερύψωσαν τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀγνώστου καὶ ἤντλησαν τὴν πεποίθησιν τῆς ἀληθείας τοῦ μυστηρίου ἀπὸ θετικωτέραν πηγήν. Ἡ ἐπιστήμη δὲν ἀποκαλύπτει τὸ μυστήριον, ἀλλ' αἱ πρόοδοι τῆς ἐπιστήμης μᾶς ὡδήγησαν εἰς συμπεράσματα καταδεικνύοντα τὴν ἀντικειμενικὴν πραγματικότητα καὶ τὴν ἐν τῇ θρησκευτικῇ ἰδέᾳ ὑπερτάτην ἀλήθειαν. Τὸ πνεῦμα δὲν εἶνε τὸ ἐξαγόμενον κινήσεων ὑλικῶν μορίων καὶ μοιρῶν τῆς ὕλης νόμων. Τὸ θυσιάζειν τὴν ἰδίαν ὕπαρξιν ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ ὑπὲρ τῆς πίστεως, εἶνε πρᾶξις ἐλευθέρας θελήσεως. Ἀπέναντι τῆς αὐταποδείκτου καὶ περιφανοῦς ταύτης ἀληθείας, κυρουμένης καὶ ὑπὸ τῆς ψυχολογικῆς ἐπιστήμης, πᾶσαι αἱ διδασκαλίαι τοῦ ὑλισμοῦ, καὶ τῆς ἀρνήσεως ὑπάρξεως κόσμου ἀνωτέρου τοῦ ἁπτοῦ καὶ ὁρατοῦ, συντρίβονται καὶ καταπίπτουσι.

Μὴ παραλείπετε, φίλοι συνεργάται, ἐπαναλαμβάνοντες τὰς ἀληθείας ταύτας καὶ διοχετεύοντες εἰς τοὺς ἀναγνώστας καὶ ἀκροατάς σας τὰ περὶ τῆς σωτηρίου τροπῆς, ἣν ἔλαβον σήμερον ἐν ταῖς πεπολιτισμέναις χώραις αἱ συζητήσεις ἐπὶ τῶν θρησκευτικῶν ζητημάτων καὶ πεποιθήσεων. Πρό τινων ἐτῶν ἐδιδάσκομεν, ἔλεγεν ὁ μέγας Βίρχωρ, ὅτι ἡ μετὰ τῶν πιθήκων κοινὴ καταγωγή μας ἦτο ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια, ἀλλὰ κατὰ τὰ τελευταῖα δέκα ἔτη τὰ πράγματα καὶ αἱ γεωλογικαὶ παρατηρήσεις, μᾶς ἀπεμάκρυναν ἀπὸ τὴν ὑποτεθεῖσαν συγγένειαν. Πρό τινων ἐτῶν οἱ πολλοὶ τῶν συγγραφέων ἔκλιναν πρὸς τὰς ἰδέας τῆς σκεπτικότητος καὶ τῆς ὑλοφροσύνης, ἤδη δὲ οἱ συγγραφεῖς τοῦ σπουδαιοτέρου τῶν περιοδικῶν συγγραμμάτων, ἡ «Ἐπιθεώρησις τῶν Δύο Κόσμων», καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν τεσσαράκοντα σοφῶν τοῦ Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου σαρκόνονται ἀνομολογοῦντες τὰς ἀκραδάντους αὐτῶν πεποιθήσεις περὶ τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

Ἐπανέρχεται καὶ αὖθις ἐν τῷ πεπολιτισμένῳ κόσμῳ ἡ πραγματικὴ σημασία τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς ἀθεΐας, καὶ ἄνδρες οἷοι οἱ Βουρζὲ καὶ οἱ Κοππέ, διαμαρτύρονται δημοσίᾳ θεωροῦντες ὅτι τὸ ἄθεος σημαίνει κοῦφος, κομπαστής, ἀμαθὴς τῶν μεγάλων ἐπιστημονικῶν ἀληθειῶν τῆς ἡμέρας. Ἐξακολουθεῖτε μεταδίδοντες πάσας τὰς προόδους τῆς ἐπιστήμης, ἐξ ὧν ἡ θρησκευτικὴ ἀλήθεια ἐνισχύεται καὶ κραταιοῦται, διότι τὰ ὑμέτερα ἔργα, ἡ ἀξιόλογος ἑρμηνεία τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ ἡμετέρου Διαλησμᾶ, ἣν μετὰ χαρᾶς καὶ ψυχικῆς ὠφελείας ἀναγινώσκω, οἱ πρ. σφερόμενοι εἰς τὸ ἔθνος θησαυροὶ τοῦ Χρυσοστόμου καὶ αἱ χριστιανικαὶ παρακινήσεις πάντων ἡμῶν, τότε μόνον θ' ἀποφέρωσι πάντας τοὺς ἀγλαοὺς αὐτῶν καρποὺς εἰς τὸν πνευματικὸν καὶ κοινωνικὸν βίον ὅταν ἀπελευθερωθῇ ἡ κορδιὰ τῆς νεότητος ἀπὸ τὰς τερατώδεις διδασκαλίας τοῦ ἀθέου ὑλισμοῦ καὶ ἐκλείψῃ ἀπὸ τὴν συνείδησιν τοῦ ἔθνους ὁ σκώληξ τῆς θρησκευτικῆς ἀμφιβολίας καὶ σκεπτισμοῦ.

Ἐν Χαλέπᾳ τῆς Κρήτης. Κατὰ οὔγουστον 1900

Ι. ΣΚΑΛΤΣΟΥΝΗΣ

ΓΕΛΟΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ
ΤΩΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΩΝ ΤΗΣ ΜΑΣΣΟΝΙΑΣ

Ὁσάκις ἡ μασσονία κατηγορηθῇ ὡς ἑταιρία ἀντιστρατευομένη κατὰ τοῦ χριστιανισμοῦ, οἱ ὑπερασπισταί της σπεύδουσι νὰ ἀντιτάξωσι κατὰ προτίμησιν τὴν ἑξῆς ἀπολογίαν· καὶ ἂν ἡ μασσονία, λέγουσιν, ἦτο πράγματι ἑταιρία ἀντιχριστιανική, πῶς θὰ ἠρίθμει μεταξὺ τῶν μελῶν της τὸν δεῖνα πρίγκηπα, τὸν δεῖνα κόμητα, τὸν δεῖνα διαπρεπῆ πολιτευτήν;

Ἀπαντῶμεν· καὶ δύνασθε λοιπόν, δὲν λέγω νὰ ἀποδείξητε, ἀλλὰ νὰ ἰσχυρισθῆτε ἁπλῶς, ὅτι ὅλοι οἱ πρίγκηπες καὶ ὅλοι οἱ κόμητες καὶ ὅλοι οἱ πολιτευταὶ τῆς Εὐρώπης εἶνε ἄνδρες τῶν χριστιανικῶν πεποιθήσεων καὶ τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν; Ἐνώπιον δὲ τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως καμμίαν βαρύτητα δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι πρόσωπα ἐχθρικὰ ἢ ἀδιάφορα πρὸς τὸ πνεῦμα τὸ χριστιανικόν.

Ἡ εἰδωλολατρεία τοῦ ἀρχαίου κόσμου ἀντεπροσωπεύετο ἀπὸ ὅλας τὰς ἐπισημότητας τοῦ τότε καιροῦ, καὶ ὁ Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης ἔφερε στέμμα ἐπὶ κεφαλῆς. Ἀλλ' οἱ Χριστιανοὶ δὲν ἐπρόσεχαν εἰς τὴν *φαινομένην* λάμψιν τῶν προσώπων, ἀλλ' εἰς τὴν *ἀλήθειαν*, τὴν ὁποίαν ἐξεπροσώπει ἡ Ἐκκλησία των, καὶ οἱ ἁλιεῖς, δι' αὐτούς, εἶχον κῦρος ἀνώτερον παρὰ οἱ ἀγέρωχοι Καίσαρες καὶ οἱ πεφυσιωμένοι ἀρχηγοὶ τῶν Ἐθνικῶν Σχολῶν.

Αἱ *αἱρέσεις* ἐπροστατεύθησαν πολλάκις ἀπὸ αὐτοκράτορας καὶ ἐπέδειξαν εἰς τὰς τάξεις των τοὺς κορυφαίους τῆς διοικήσεως καὶ τοῦ στρατοῦ. Ἀλλ' οἱ καλοὶ Χριστιανοὶ δὲν ἐθαμβώθησαν ἐκ τούτου, οὐδὲ εἶπον· ἀφοῦ τοιαῦτα ἐπίσημα πρόσωπα ἀσπάζονται τὰς δοξασίας τοῦ Ἀρείου π. χ., ἄρα αἱ δοξασίαι αὗται δὲν ἔχουν τίποτε τὸ ἀντιχριστιανικόν.

Τὰ πρόσωπα ἔχουν ἀξίαν, ἀλλ' ὅταν ἦνε ἐντὸς τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου· ἔξω αὐτοῦ, ὅλη ἡ νομιζομένη ὑπεροχή καὶ ἐπισημότης των ἐκπίπτει εἰς μίαν ἀληθινὴν μηδαμινότητα.

Τὴν μέθοδον τῶν προσώπων τὴν μεταχειρίζονται καὶ οἱ ἀντίχριστοι καὶ οἱ ἄθεοι. Οὕτως, ἐν ὀνόματι τοῦ Βολταίρου, τοῦ Ρουσσώ, τοῦ Ρενὰν καὶ τῶν ὁμοίων, ζητοῦν νὰ πείσουν, ὅτι δὲν ἔχουν τίποτε τὸ ψεκτὸν αἱ ἀντιχριστιανικαὶ ἰδέαι, ἐν ὀνόματι τοῦ Βύχνερ, τοῦ Χέκελ, τοῦ Μολεσόθ, διὰ τὸ εἶναι οὗτοὶ δῆθεν σπουδαῖα προσώπα, ζητοῦν νὰ ἀμνηστεύσουν καὶ νὰ συστήσουν δὲ ἀκμὴν ὡς ἀληθῆ καὶ ὠφέλιμα τὰ ὑλιστικὰ φρονήματα καὶ ὡς ἄριστα συμβιβαζόμενα πρὸς τὰς ἐντολὰς τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἠθικῆς.

Ἡ ἱστορία τῶν μέσων αἰώνων μᾶς γνωρίζει βασιλεῖς καὶ πρίγκηπας, οἵτινες, παρεκκλίνοντες τὰς συζύγους των, ἐπεδείκνυον τὰς ἐρωμένας των καὶ ὑπερηφανεύοντο διὰ τὰς ἀκολασίας των. Εἰς αὐτὰς τὰς ἡμέρας μας εἷς πορφυρηφόρος βασιλεὺς κατέστη διαβόητος διὰ σκάνδαλα ἐρώτων καὶ χαρτοπαιγνίων. Καὶ εἰ χαρτοπαίκται δὲ τοῦ Μόντε-Κάρλο δὲν εἶνε ἄνθρωποι τοῦ λοιποῦ, ἀλλ' ἑκατομμυριοῦχοι καὶ ἀριστοκράται, καὶ μαρκήσιοι, καὶ κόμητες καὶ δοῦκες καὶ στρατηγοί. Πρέπει λοιπὸν ἐκ τούτου νὰ θεωρηθῶσι θεμιτά, ἠθικά, δίκαια, ὅσα πάντα ταῦτα, καὶ ὁ βόρβορος τῶν πραγμάτων νὰ ἐξαγνισθῇ διὰ τῆς ἐπισημότητος τῶν προσώπων;

Ἐκεῖ θέλει νὰ μᾶς φέρῃ τὸ σύστημα τῆς μασσονίας.

Οὕτω καὶ ὁ ἐκ Βομβάης ἀνταποκριτὴς τῆς «Ἀκροπόλεως» μᾶς παρουσιάζει εἰς τὸ φύλλον αὐτῆς τῆς 4ης Αὐγούστου τὸν ἐκεῖ Ἀρχιεπίσκοπον, ὅστις *δὲν ἀνήκει μὲν εἰς καμμίαν Μασσονικὴν Στοάν, λυπεῖται ὅμως διὰ τοῦτο* (περίεργος λύπη, ἀφοῦ οἱ μασσόνοι θὰ τὸν ἐδέχοντο μὲ ἀνοικτὸς ἀγκάλας καὶ θὰ τὸν ἠσπάζοντο μὲ χίλια φιλιά), ἀποφαίνεται δὲ ὅτι *ὁ καλὸς μασσόνος δὲν δύναται νὰ ἦνε ἄνθρωπος κακός*. Καὶ ἐρωτᾷ ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς Βομβάης· «τί ἀπαντᾷ εἰς τὸν συνάδελφόν του ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν;»

Μὲ τὴν ἄδειάν του, προλαμβάνομεν ἡμεῖς νὰ τοῦ δώσωμεν τὴν ἀπάντησιν· καὶ τοῦ λέγομεν· «εὐλογημένε ἀνταποκριτά, ἡ ἀξιοπιστία πολλῶν συναδέλφων σου εἶνε τοιαύτη, ὥστε ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐβλέπομεν τί πράγματι εἶπεν ὁ ἄγγλος ἀρχιεπίσκοπος· ἀλλ' ἔστω ὅτι ἀληθῶς ἐξέφρασεν ὅσα σεῖς τοῦ ἀποδίδετε· εἴμεθα λοιπὸν ὑποχρεωμένοι νὰ κύψωμεν πρὸ τοῦ κύρους ἄγγλου ἀρχιεπισκόπου τῆς Βομβάης, ὅστις ὁ ἴδιος λέγει, ὅτι ὲὲν εἶνε μέλος τῆς μασσονίας; Ἀλλὰ σεῖς πολλάκις μᾶς παρουσιάσατε ἀπὸ τῶν στηλῶν σας κληρικοὺς ξένους, τοὺς ὁποίους ἐρρεκλαμάρατε, διότι ἠρνοῦντο τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα καὶ ἐκήρυττον μῦθον τὰ περὶ Ἀδὰμ καὶ Εὔας καὶ ἀπεκήρυττον τὴν Κόλασιν. Τί νὰ σοῦ εἰπῇ λοιπὸν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν διὰ τοιούτους *ξεβιδωμένους φαφλατάδες*, θύματα ἐσχάτης θρησκευτικῆς καὶ πνευματικῆς ἀκαταστασίας;

Εἰς τὰς τάξεις τῶν διαμαρτυρομένων ὑπάρχουσι καὶ ὀρθολογιστικαί τινες αἱρέσεις, αἱ ὁποῖαι ἀξιοῦσιν ὅτι εἶνε ἐντὸς τοῦ χριστιανισμοῦ, καίτοι ἀρνοῦνται τὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ θεωροῦνται μερικοὶ ἐξ αὐτῶν πρόσωπα λίαν διακεκριμένα. Θὰ μᾶς ἐρωτήσητε λοιπὸν τί φρονοῦμεν καὶ δι' αὐτούς; Καλήτερα νὰ ἐρωτήσητε εἰς ποίαν ζωολογικὴν τάξιν δέον νὰ καταταχθῶσιν οἱ ἕλληνες ἐκεῖνοι, οἵτινες, ἀποστάται τῆς ὀρθοδοξίας, χωρὶς νὰ λάβουν καὶ κανὲν ἄλλο θρησκευτικὸν *τιμόνι*, ἄνευ ἐπιγνώσεως καὶ ἄνευ συνειδήσεως, παίρνουν τοῖς μετρητοῖς ὅτι τύχῃ, καὶ ἐνῷ καμώνονται ὅτι λυποῦνται τὸ Κράτος μας καὶ συμπονοῦν τὸ Ἔθνος μας, καὶ ἐνῷ προσποιοῦνται ὅτι ἐνδιαφέρονται τάχα

καὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας καὶ 'επιπλήττουν δι' ἀδράνειαν τοὺς κληρικούς της, ἐν τούτοις, αὐτοί, προσθέτουν ζόφον εἰς τὸ σκότος καὶ ἀναρχίαν εἰς τὴν ἀταξίαν, καὶ μᾶς σερβίρουν ὑλισμοὺς καὶ μασσονισμοὺς καὶ ζητοῦν νὰ μᾶς καταπλήξουν διὰ προσώπων,, τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν ξένα εἶνε, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς τὰς γενικὰς βάσεις τοῦ χριστιανισμοῦ προσβάλλουν καὶ ἀνατρέπουν.

Μερικοὶ ἀστεῖοι ἐκ τῶν ἐν Ἑλλάδι μασσόνων εἶνε ἕτοιμοι νὰ σοὶ εἴπουν μὲ πᾶσαν προπέτειαν· «καὶ τί κακὸν ἔχει ὁ μασσονισμός ; ὁ δεῖνα ἔμπορος εἶνε μασσόνος· δὲν εἶνε αὐτὸς χριστιανός ;».

Ὡραία καὶ ἔξοχος, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀρχή. Τὰ θρησκευτικὰ λοιπὸν ζητήματα πρέπει νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν αὐθεντικὴν ἁρμοδιότητα τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ ἐμπόρου, ὅστις εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ ἐμπλεχθῇ εἰς τὰ δίκτυα τῆς μασσονίας. Καὶ τοῦ λοιποῦ, ἀντὶ τοῦ Εὐαγγελίου, τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, πρέπει νὰ ἰσχύωσιν ὡς θρησκευτικὰ μέτρα ὁ πῆχυς καὶ ἡ ζυγαριά, τὸ δὲ περὶ Θεότητος δόγμα δέον νὰ ἀνερευνᾶται μεταξὺ τῶν κασμιρίων, τῶν σάκκων τῆς ὀρύζης καὶ τῶν βαρελῶν τοῦ ταραμᾶ καὶ τῆς λακέρδας.

Γνωρίζομεν ὅτι τὰ 9)10 τῶν ἐμπόρων τῆς Ἑλλάδος εὐχαρίστως θὰ διέθετον τοὺς ἀπαιτουμένους τενεκέδες πετρελαίου, ὅπως προσδεθῶσιν εἰς τὴν οὐρὰν τῶν ὀλίγων μασσόνων συναδέλφων των, τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν Πατρῶν. Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τούτου, τίνα ἐπίγνωσιν δύνανται νὰ ἔχωσιν οἱ εὐκατάπτητοι οὗτοι ἔμποροι περὶ τῶν λεπτοτήτων τοῦ χριστιανικοῦ δόγματος καὶ τῶν ὑπούλων καὶ ἐπιτηδείων τρόπων, δι' ὧν δύναται νὰ γείνῃ ἡ ἀναίρεσίς του ; Καὶ κατὰ τοὺς μέσους ἀκόμη αἰῶνας, ὅτε ποιμένες καὶ αὐτοκράτορες ἐθεολόγουν, ὑπὲρ τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν βιομηχάνων δὲν προεβλήθη τοιαύτη τις ἀξίωσις. Πολλῷ μᾶλλον δὲν δύνανται ἔμποροι τῆς ἐποχῆς μας νὰ ἀπαλλάξωσι διὰ τῆς συμμετοχῆς των τὸν μασσονισμὸν ἀπὸ τῶν κατ' αὐτοῦ κατηγοριῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀφοῦ σήμερον, ὡς εἶχε μέχρι σήμερον τοὐλάχιστον ἡ παίδευσίς μας, καὶ ἐκ τῶν λογίων καὶ τῶν ἐπιστημόνων μας πλεῖστοι διατελοῦσιν ἐντελῶς ξένοι πρὸς τὰς θρησκευτικὰς μελέτας, ὀλιγιστοι δ'ἐξ αὐτῶν εἶνε οἱ φυλλομετρήσαντες πέντε σελίδας τοῦ Εὐαγγελίου.

Ὅτι ἐκ τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα συμμετέχουν, ἐν γνώσει ἢ ἐκ πλάνης, εἰς τὸ ὀλέθριον ἔργον τοῦ μασσονισμοῦ, δὲν ἔχει νὰ καρπωθῇ οὔτος ἀπολογίαν τινὰ κτλ σύστασιν, ἱκανῶς, πιστεύω, ἀπεδείχθη διὰ τῶν ἀνωτέρω. Καὶ ὅτι δὲ ἐκ πολλῶν ἐν αὐτῷ προσώπων ἐπιβαρύνεται ἡ θέσις του, ὡς πρὸς τοὺς ἀντιχριστιανικοὺς σκοποὺς του, δὲν δύναται βεβαίως νὰ ἀμφισβητηθῇ μετὰ σπουδαιότητος.

Πασίγνωστον εἶνε, ὅτι εἰς τὰς μασσονικὰς ἑταιρίας συμμετέχουν ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ οἱ Ἑβραῖοι τραπεζῖται καὶ χρηματισταί, ἀποτελοῦντες τὴν ψυχήν, οὕτως εἰπεῖν, καὶ τὴν κυβέρνησιν αὐτῶν. Δύνασθε λοιπὸν, μασσόνοι Ἕλληνες, δύνασθε, παρακαλῶ, νὰ μᾶς εἴπητε τὸν λόγον τῆς ἑβραϊκῆς ταύτης ἐγκαθιδρύσεως εἰς τὰς μασσονικὰς τάξεις ; Θὰ μᾶς προβάλητε τὰς φιλανθρωπικὰς τάσεις καὶ ὁρμὰς τῶν Ἰουδαίων ; Ὅλα τὰ *σαπιοδέμονα* τοῦ κόσμου δὲν θὰ ἀρκέσουν διὰ τὰς κεφαλάς σας. Ὁ ἑβραϊσμὸς εἶνε ἡ βδέλλα ἡ παγκόσμιος, ἥτις ἀρέσκεται νὰ ἐκμυζᾷ τὴν χριστιανωσύνην, ὁ βάας συσφιγκτήρ, ὅστις ἀγωνίζεται νὰ συμπνίξῃ αὐτὴν διὰ τῶν χρηματιστικῶν μεθόδων. Ὁ ἑβραϊσμὸς εἶνε ὁ Σαῦλος· ἠμπορεῖ νὰ δώσῃ χρῆμα εἰς τὸν χριστιανόν, ἀλλὰ διὰ νὰ τοῦ πάρῃ λίτραν ἢ λίτρας ἀπὸ τὸ κρέας του. Τὸ νὰ ἰσχυρισθῇ τις, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι κυβερνοῦν τὰς μασσονικὰς ἑταιρίας χάριν φιλανθρωπικῶν σκοπῶν, εἶνε πλέον παράδοξον ἀπὸ τὸ νὰ ἐξηγήσῃ τις τὴν παρουσίαν γάτων ἔν τινι ἀποθήκῃ ἐκ λόγων προστασίας καὶ περιποιήσεως τῶν ποντικῶν.

Τί λοιπὸν ζητοῦν οἱ Ἰουδαῖοι εἰς τὰς μασσονικὰς ἑταιρίας, καὶ διὰ τί τοποθετοῦνται ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν ; Οἱ μασσόνοι τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν Πατρῶν ἂς δώσουν τὴν ἀπάντησιν. Θέλουν νὰ ἀπαλλαγῶσιν ἀπὸ τὸν κόπον ; Εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ τὸν ἀναλάβωμεν ἡμεῖς. Οἱ Ἰουδαῖοι, οἱ μὴ δυνηθέντες νὰ ἐξοντώσωσι τὸν χριστιανισμόν, οἱ μετὰ δεκαεννέα αἰῶνας ἐξακολουθοῦντες νὰ μισῶσιν ἐκεῖνον, ὃν οἱ πατέρες των ἀνήρτησαν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ζητοῦσι διὰ τῆς θρησκευτικῆς Βαβὲλ ἢ τῆς φανερᾶς ἀθρησκείας τῶν μασσονικῶν ἑταιριῶν νὰ καταρρίψωσιν ἢ ἐξασθενίσωσιν ὅσον δύνανται τὴν πίστιν ἐκείνην, τῆς ὁποίας ἡ δύναμις παρέδωκεν εἰς τὴν διασπορὰν τὸν Θεοκτόνον Ἰσραήλ. Οἱ πατέρες των ἐφόρεσαν τὸν οἰκοδόμον καὶ οἱ ἀπόγονοι ζητοῦσι νὰ καταστρέψωσι τὴν οἰκοδομήν, ἣν ἐκεῖνος ἀνήγειρεν, ἀναστὰς ἐν δόξῃ καὶ θριάμβῳ.

Ἐὰν οἱ Ἕλληνες μασσόνοι ἐλάμβανον ταῦτα ὑπ' ὄψει των, ἐὰν ἀνελογίζοντο, ὅτι οἱ Ἰταλοὶ συνάδελφοί των ἐξεφώνησαν λόγους ἀθέους εἰς τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Ἰορδάνου Βρούνου, δὲν θὰ ἐζήτουν νὰ δικαιολογήσωσι τὸν μασσονισμόν, ἐπικαλούμενοι τὸ κῦρος προσώπων, τὰ ὁποῖα συμμετέχουν εἰς αὐτόν. Ἐὰν δὲ ἐνεθυμοῦντο ὀλίγον ποίας ὑποχρεώσεις ἔχουν τὰ μέλη τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, θὰ ἠσχύνοντο νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὰς ἀξίας ξένων προσώπων πρὸς δικαιολόγησιν τῆς μασσονίας, ἀφοῦ τὴν καταδικάζει ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν.

Ὑπάρχει ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὁποίαν παρεθέσαμεν εἰς προηγούμενον φύλλον τῆς «Ἀναπλάσεως», καὶ ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ στιγματίζεται ὁ μασσονισμός. Ὑπάρχει δημοσίευμα τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου, τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», ἀναδημοσιευθὲν καὶ τοῦτο ἐν τῇ «Ἀναπλάσει», χαρακτηρίζον δὲ τὸν μασσονισμὸν ὡς *χείρονα αἱρέσεως*. Ὑπάρχει ἐπιστολὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, δημοσιευθεῖσα πρό τινος εἰς τὰς Κυπριακὰς ἐφημερίδας καὶ ἐνθαρρύνουσα τὸν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ἔλεγχον τῆς μασσονίας. Ὑπάρχει καὶ ἡ πρᾶξις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Κύπρου, δι' ἧς ἐπροστατεύθη ὁ ἱεροκήρυξ ὁ ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ἀναλαβὼν νὰ καταπολεμήσῃ τὸν μασσονισμόν. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα, Ἕλληνες μασσόνοι, τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς παρουσιάσωμεν εἰς ἑπόμενα ἄρθρα, ἀλλὰ καὶ ταῦτα μόνα ἀρκοῦν.

Καὶ σᾶς ἐρωτῶμεν λοιπόν· εἶσθε ἢ δὲν εἶσθε μέλη τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ; Ἐὰν δὲ εἶσθε, τί σημαίνουν διὰ σᾶς ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Βομβάης, ὁ δεῖνα εὐρωπαῖος πρίγκηψ ἢ δοὺξ, καὶ τὰ σμήνη τῶν Ἑβραίων χρηματιστῶν, τὰ ὁποῖα διοικοῦν τὰς μασσονικὰς ἑταιρίας ; ὅπου ἡ Ἐκκλησία σας καταδικάζει καὶ ἀποδοκιμάζει, πῶς σεῖς μὲ τόσην εὐκολίαν καὶ ἀναισχυντίαν κλείετε τὰ ὦτα πρὸς τὴν φωνὴν αὐτῆς καὶ ἁρπάζεσθε ἀπὸ τὰ ροῦχα ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι μετὰ χαρᾶς θὰ ἔβλεπον τὴν κατάλυσιν τῆς ὀρθοδοξίας, καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἐξαφάνισιν πάσης χριστιανικῆς ἰδέας ;

Τὸ ἐσυλλογίσθητε αὐτό, ὅσοι ἐκ τῶν ἐμπόρων καὶ ἐμποροϋπαλλήλων τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν Πατρῶν ἐτέθητε εἰς τὰ μασσονικὰ δίκτυα ; ὠφείλετε νὰ θρηνήσητε διὰ τοῦτο· διὰ τί δὲ καὶ καμαρώνετε ;

Νὰ σᾶς τὸ εἴπωμεν ἡμεῖς ;

Διότι μία ἐλεεινὴ διαστροφή, ἡ ὁποία ἐτελέσθη εἰς τινας κεφαλὰς πολιτῶν τινων τοῦ Βασιλείου μας, διέσεισε πᾶσαν ἐν αὐτοῖς πίστιν καὶ πᾶσαν εὐλάβειαν, εἰς δὲ τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς θεσμὸν ἔτι, καμμία δὲν δίδεται προσοχή. Γίνεσθε δηλαδὴ μασσόνοι, ὅσοι ἐν γνώσει τῆς μασσονικῆς ἁμαρτίας γίνεσθε, καὶ ἐγκαυχᾶσθε δὲ διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ ὄχι ὀρθόδοξοι ἐπαύσατε νὰ ἦσθε, ἀλλὰ καὶ ἐν γένει τὴν χριστιανωσύνην θεωρεῖτε πρόληψιν, ἥτις ἀξίζει νὰ ἐξοντωθῇ. Καὶ ἐπειδὴ ὁ μασσονισμὸς δέχεται *κάθε καρυδιᾶς καρύδι*, ἰδοὺ ἡ αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν προσφεύγετε εἰς αὐτόν.

Δὲν ἀνήκετε λοιπὸν εἰς Ἐκκλησίαν, πολλῷ μᾶλλον δὲν ἔχετε καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ὀρθόδοξον, καὶ ἰδοὺ διὰ τί, ἐνῷ αὐτὴ σᾶς καλεῖ ν' ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ τὸν μασσονισμόν, σεῖς ἀντιτάσσετε τὸ κῦρος προσώπων, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν καμμίαν θρησκευτικὴν αὐθεντίαν, καὶ τὰ ὁποῖα ἠμπορεῖ νὰ διεκρίθησαν εἰς κατορθώματα, ἀποτελοῦντα τὴν ἄρνησιν πάσης χριστιανωσύνης.

Ἀλλ' ὅσοι ἐν ἀγνοίᾳ προσηλυτίσθητε, παραπλανηθέντες ὑπὸ τῶν μασσονικῶν μηχανευμάτων, ὀφείλετε ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπ' αὐτά, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι ὅπου ὁ Θεὸς καταδικάζει, οἱ ἄνθρωποι, ὁσοιδήποτε καὶ οἱοιδήποτε, ἀδυνατοῦσι νὰ σώσουν.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ
ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ

ΕΝ ΤΩ ΧΡΙΣΤΩ·
Η ΤΕΛΕΙΑ ΘΕΩΣΙΣ, Η ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΙΣ ΚΑΙ Η ΑΓΙΟΤΗΣ

Ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται·

Αἰτία καὶ πηγὴ ἐξευτελισμοῦ τοῦ μεγαλείου τοῦ ἀνθρώπου, αἰτία δυστυχιῶν καὶ θλίψεων εἶνε ἡ ἀδυναμία τῆς θελήσεως αὐτοῦ πρὸς τὴν διάπραξιν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ ὠφελίμου, διότι, ἵνα πράττῃ τις τὸ ἀγαθὸν καὶ ὠφέλιμον καὶ ἀποφεύγῃ τὸ κακὸν καὶ βλαβερόν, δὲν ἀρκεῖ ἡ ὁπλὴ γνῶσις αὐτῶν οὔτε ἡ ἀνενέργητος καλὴ θέλησις, ἀλλὰ καὶ δύναμις, ὅπως καταστήσῃ τὴν θέλησιν τελεσφόρον.

Ἂν κάμωμεν ἀρχὴν ἀπὸ θεωρούμενα μικρὰ ἐλαττώματα τῶν ἀνθρώπων, διότι ἐκ τῶν ὑποδουλούντων τὸν ἄνθρωπον ἐλαττωμάτων δὲν εἶνε μικρὸν οὐδέν, ἀφοῦ καθυποτάσσῃ αὐτὸν τὸν Δράκοντα, τὸν ἄνθρωπον, θὰ ἴδωμεν ὅτι ἐλλειποῦσης ἠθικῆς δυνάμεως τὰ πάντα ματαιοῦνται· ἐπὶ παραδείγματι, ἐὰν ἐκ τοῦ κύκλου τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, τῶν ὁποίων τὰ στόματα μετεβλήθησαν εἰς καπνοδόχας, μὴ λάβωμεν τὸ ὅλον, καίτοι πᾶσα κατάχρησις τοῦ χρησίμου χρήματος εἶνε κακόν, ἀλλὰ λάβωμεν μόνον τοὺς σπουδαίως κατὰ τὴν ὑγίειαν βλαπτομένους ἐκ τοῦ καπνοῦ, βλέπομεν ὅτι εἰς τοὺς πολλοὺς εἶνε ἀνωφελὴς ἡ γνῶσις καὶ ἡ ἀσθενὴς θέλησις ἄνευ τῆς δυνάμεως, διόπερ συχνάκις ἀκούομεν τοὺς δούλους τοῦ καπνοῦ νὰ λέγωσι «*γνωρίζω ὅτι μὲ βλάπτει τὸ κάπνισμα, ὅτι μοῦ ἔκοψε τὴν ὄρεξιν, ὅτι μὲ ἀδυνάτισε κλπ, καὶ θέλω νὰ τὸ κόψω, ἀλλὰ δὲν δύναμαι.*»

Προχωροῦντες εἰς τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος τῶν διαφόρων ἐλαττωμάτων ἀκούομεν ἐν πολλοῖς τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν φωνὴν τῆς φρονήσεως καὶ τοῦ καθήκοντος καὶ ὁ μέθυσος λ.χ. «*θέλω*, λέγει, *νὰ γείνω ἐγκρατής, γνωρίζω ὅτι ἡ μέθη μὲ καταστρέφει ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς, ἀλλὰ δὲν δύναμαι*». Καὶ ὁ δοῦλος τῶν σαρκικῶν παθῶν ὁ καταδαπανῶν καὶ παραλυώντας πνευματικὰς καὶ σωματικὰς αὐτοῦ δυνάμεις τὸ αὐτὸ λέγει «*βλέπω τὴν παραλεθρίαν μου, θέλω νὰ σωθῶ ἠθικῶς καὶ σωματικῶς, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὸν δεσμὸν τῶν παθῶν*». Τοῦτ' αὐτὸ λέγει ἐν γένει πᾶς δοῦλος τῆς πολυμόρφου ἁμαρτίας, ὅτι γνωρίζει τὸ κακὸν καὶ ἐπιβλαβὲς τῆς ἁμαρτίας, ὅτι θέλει νὰ γείνῃ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ δὲν δύναται. Οὗτοι εἶνε ἁμαρτωλοὶ ζῶντες ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν μόνου τοῦ φυσικοῦ νόμου τῆς συνειδήσεως, ἀλλ' ἄνευ ἐπιγνώσεως τοῦ ἠθικοῦ νόμου τοῦ Χριστοῦ.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τούτους, οἵτινες ἀναγνωρίζουσι καὶ διὰ τοῦ λόγου ἔστω ἀποδοκιμάζουσι τὸ κακὸν καὶ πᾶσαν ἐλαττωματικὴν των πρᾶξιν, ὑπάρχουσιν ἄλλοι οἵτινες ἐξοικειωθέντες μὲ τὴν ἁμαρτίαν ὑπεραπολογοῦνται πικῶν κακιῶν των ὡς φυσικῶν καὶ ἀναποφεύκτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἐλαττωματικῶν των πράξεων ὡς διασκεδαστικῶν, καὶ οἵτινες μετὰ πείσματος ἀποκαλοῦσι μικρολόγους τοὺς ἀπαγορεύοντας πᾶσαν περιττὴν χρῆσιν, τῆς ὁποίας αἱ δαπάναι δέον νὰ χορηγῶνται εἰς τοὺς πενομένους καὶ ἐκ τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους ἀποθνήσκοντας ἀνθρώπους. Οὗτοι εἶνε οἱ ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας αἰχμάλωτοι γενόμενοι καὶ ἐκτὸς τοῦ φυσικοῦ τῆς συνειδήσεως νόμου ζῶντες καὶ πεπωρωμένοι καλούμενοι παρὰ τοῖς ὁποίοις ἰσχύει καὶ χρησιμεύει μόνον ἡ ἀπαγόρευσις ὡς ἀμετανόητοι καὶ ἐντελῶς ἀδιορθώτοις.

Ὁ ἁμαρτωλὸς λοιπὸν ἄνθρωπος, ὅστις ἀπεπλανήθη ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἐκ τῆς ὁδοῦ τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀρετῆς καὶ ὅστις συναισθάνεται καὶ ἀγχγνωρίζει τὸ κακὸν τῆς ἀποπλανήσεώς του, πλεῖστον διαφέρει ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τὸν πεπωρωμένον εἰς τὸν ὁποῖον ἡ ἁμαρτία ἐγένετο φύσις καὶ θεωρεῖ τὴν σκολιὰν ὁδὸν ὡς εὐθεῖαν, τὴν κακίαν ὡς ἀρετὴν

καὶ τὴν διαφθορὰν ὡς φυσικὸν τοῦ ἀνθρώπου ἰδίωμα· τούτου ἕνεκα εἴπομεν ὅτι οἱ τοιοῦτοι ἔχουσιν ἀνάγκην μόνον σωφρονισμοῦ.

Οἱ ἁμαρτωλοὶ δὲ καὶ μὴ πεπωρωμένοι ἄνθρωποι ἔχουσιν ἀνάγκην καταλλήλου ἠθικῆς δυνάμεως καὶ εὐκόλως ἐπανέρχονται εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, ὡς τοιαύτη δὲ κατάλληλος ἠθικὴ δύναμις εἶνε ἡ ἐκ τοῦ ἠθικοῦ νόμου, τοῦ «νόμου τοῦ Πνεύματος» ἀπορρέουσα «*Ὁ γὰρ νόμος τοῦ Πνεύματος τῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ*, λέγει ὁ θεῖος Παῦλος, *ἠλευθέρωσέ με ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου*» (1). Καὶ ἐν τῷ προηγουμένῳ τῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς κεφαλαίῳ ὁ θεῖος Παῦλος θέλων νὰ παραστήσῃ τὸν κίνδυνον, ὃν διατρέχομεν ἐκ τῶν τοῦ κόσμου ματαιοτήτων καὶ παθῶν καὶ τὴν μόνην ἐν τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀντίληψιν καὶ σωτηρίαν, βοᾷ «*Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος· τίς με ῥύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;*» καὶ ἀπαντᾷ ἐμφαίνων τὴν ἀντίληψιν δι' εὐχαριστίας «*Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν*» (2).

Ὁ φυσικὸς νόμος τῆς συνειδήσεως καὶ ὁ γραπτὸς ἐκπληρούμενοι μόνον δικαίους καὶ ἐναρέτους ἠδύναντο νὰ ἀπαρτίσωσι, τὴν τελείαν ὅμως αὐταπάρνησιν, τὴν ἁγιότητα καὶ τὴν τελειότητα ἔφερεν ὁ Εὐαγγελικός, ὁ νόμος τοῦ Πνεύματος.

Ὁ πλούσιος νεανίσκος τοῦ Εὐαγγελίου τῆς ἐρχομένης Κυριακῆς κατώρθωσεν ὑπακούων εἰς τὸν φυσικὸν νόμον τῆς συνειδήσεως καὶ εἰς τὰ παραγγέλματα τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου νὰ ἀνθέξῃ κατὰ τῶν πειρασμῶν τοῦ ὑλικοῦ πλούτου, ὅστις τοὺς πλείστους κυρίους του ἄγει εἰς τὴν σκληρότητα, εἰς τὴν φιλαργυρίαν ἢ εἰς τὴν ἀσωτείαν καὶ ἀκολασίαν, καὶ νὰ γίνῃ δίκαιος καὶ ἐνάρετος, διὰ τοῦτο, ὅταν ἤκουσε τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν ἐντολῶν, διὰ τῆς τηρήσεως τῶν ὁποίων ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν αἰώνιον ζωήν, εἶπε «*ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου· τί ἔτι ὑστερῶ;*» (3).

Ὅταν ὅμως ὁ Ἰησοῦς, ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐρώτησίν του «*τί ἔτι ὑστερῶ;*» ἠθέλησε νὰ τὸν διδάξῃ τὸ τέλειον μάθημα τῆς αὐταπαρνησίας, νὰ τὸν χωρίσῃ δηλονότι ἐντελῶς ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ πλούτου καὶ τῶν ὑλικῶν μεριμνῶν, ὅπως ἀπὸ δίκαιος γίνῃ ἅγιος καὶ τέλειος ἀκολουθῶν τῷ Ἰησοῦ, *ὁ νεανίσκος ἀκούσας τὸν λόγον ἀπῆλθε λυπούμενος· ἦν γὰρ ἔχων κτήματα πολλά*» (4).

Ὁ Σωτὴρ λαβὼν ἀφορμὴν ἐκ τῆς δυσκολίας, τὴν ὁποίαν προυξένησεν ὁ πλοῦτος ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν τελειότητα τοῦ πλουσίου νεανίσκου εἶπε γενικῶς περὶ τοῦ πλούτου ὅτι δυσκολεύει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ τὴν σωτηρίαν αὐτήν, διότι, ὡς γνωστόν, σπάνιοι εἶνε οἱ ἐλευθέριοι, οἱ κατὰ θεὸν πλούσιοι, οἱ διευθύνοντες τὸν πλοῦτον αὐτῶν ἐν ταπεινοφροσύνῃ, ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ἀγαθότητι ὡς οἰκονόμοι τῶν δωρεῶν τοῦ Χριστοῦ. «*Εὐκοπώτερόν ἐστι*, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, *κάμηλον διὰ τρυπήματος ῥαφίδος διελθεῖν, ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ εἰσελθεῖν.*»(5) Τοῦτο ἐνεποίησεν αἴσθησιν εἰς τοὺς Μαθητὰς τοῦ Κυρίου, οἵτινες ἐνδιεφέροντο, ὡς μέλλοντες ἀληθεῖς ποιμένες, περὶ τῆς σωτηρίας πάντων· «*Ἀκούσαντες*, λέγει ὁ ἱερὸς Εὐαγγελιστής, *οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, ἐξεπλήσσοντο σφόδρα, λέγοντες, τίς ἄρα δύναται σωθῆναι; ἐμβλέψας δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς, παρὰ ἀνθρώποις τοῦτο ἀδύνατόν ἐστι, παρὰ δὲ θεῷ πάντα δυνατά ἐστι.*»(1)

(1) Ρωμ. η'. 2. (2) Αὐτόθι ζ'. 24, 25. (3) Ματθ. ιθ'. 20. (4) αὐτόθι 22. (5) Αὐτόθι 24.

Καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται, καὶ ἅπαν τὸ ἔθνος καὶ γένος ἡμῶν πρέπει νὰ νοήσωμεν ὅτι ὡσὰν ὑπνωτισμένοι θὰ συρόμεθα ὑπὸ τῆς ἐλεεινῆς διστελείας καὶ πάσης ἐν γένει ἁμαρτίας ἐὰν δὲν συναισθανθῶμεν βαθέως ὅτι βαδίζομεν κατὰ κρημνῶν, ἐὰν δὲν ταπεινωθῶμεν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἔχοντες συνείδησιν τῆς ἡμετέρας ἀσθενείας καὶ γυμνότητος καὶ ἐὰν δὲν ζητήσωμεν διὰ τῆς μετανοίας τὸ θεῖον ἔλεος καὶ τὴν ἄνωθεν ἀρωγὴν καὶ ἀντίληψιν ἐκπληροῦντες ἀπροφασίστως τὸν νόμον καὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ. «*Ἐν τῷ Θεῷ ποιήσωμεν δύναμιν καὶ αὐτὸς ἐξουδενώσει τοὺς θλίβοντας ἡμᾶς*».

Καὶ ἀπὸ τὰ καταδιώκοντα ἡμᾶς ποικίλα ἐλαττώματα καὶ πάθη, καὶ ἀπὸ τὰς διαιρέσεις καὶ ἀπὸ τὰς ὀλεθρίους καταστροφάς, τὰς ὁποίας φέρουσιν αἱ μικροφιλοτιμίαι καὶ ἡ ἐπάρατος φιλαρχία καὶ ἐν γένει ἀπὸ πᾶσαν θλίψιν καὶ ἀπὸ πάντα ὁρατὸν καὶ ἀόρατον ἐχθρὸν μᾶς σώζει μόνον ἡ ἐν τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρι ζωή, τῆς ὁποίας ἡ δύναμις ἐξέπληξε τὸν νοῦν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ πρόκειται παντὶ ἀτίμῳ καὶ Ἔθνει ὡς πηγὴ ἀληθοῦς γνώσεως, δυνάμεως καὶ ἁγιότητος.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

(Κατὰ μετάφρασιν Κρυσταλλίας Δασκαλοπούλου)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου).

. . . .

Ἔγραψα, ἐρρέμβασα καὶ προσηυχήθην· ἡ ψυχὴ ἐν τῇ εὐτυχίᾳ της ἔχει ἀνάγκην προσευχῆς καὶ κατανύξεως· ἀλλ' ἡ ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ἰουλίου πλησιάζει· *ἂς δώσωμεν μίαν ὥραν εἰς τὴν φροντίδα τοῦ κράτους μας . . .* Ἡ αἴθουσα εἶνε καλῶς τακτοποιημένη, τὸ πῦρ λάμπει εἰς τὴν ἑστίαν τοῦ ἑστιατορίου, τὰ λείρια καὶ οἱ ὑάκινθοι τοὺς ὁποίους μοὶ ἀπέστειλεν ἡ μήτηρ φαιδρύνουν μὲ τὰ λαμπρά των χρώματα τὸ ὀλίγον σκοτεινὸν αὐτὸ δωμάτιον· ἡ τράπεζα εἶνε ἐστρωμένη καὶ τὸ μικρόν μας δεῖπνον ἑτοιμάζεται εἰς τὸ μαγειρεῖον . . . Πόσον γλυκεῖα εἶνε ἡ μέριμνα ἣν ἑκάστη ἡμέρα, ἑκάστη στιγμὴ ἀπαιτεῖ ὁπόταν σκοπὸν ἔχει τὴν εὐτυχίαν, τὴν εὐημερίαν ἑνὸς ἄλλου! Α'. ἡ Ἐπιθεώρησις καὶ αἱ ἐφημερίδες αἵτινες πρὸ ὀλίγου ἦλθον! ἂς τὰς τοποθετήσωμεν εἰς καταφανὲς μέρος, ἐδῶ πλησίον τοῦ Ρακίνα ὅπως τὰς ἀναγνώσωμεν τὸ ἑσπέρας . . . Ἀκούω βήματα εἰς τὴν ὁδόν, ἡ Διάνα ἡ ὡραία κύων τοῦ συζύγου μου ὑψώνει τὴν νοήμονα αὐτῆς κεφαλήν. Ἐκεῖνος εἶνε, Διάνα; Ναὶ ἰδοὺ αὐτός.

(1) Αὐτόθι 25, 26.

Φεβρουάριος 18....

Ἡ οἰκία μας μοὶ ἀρέσκει καθ' ὑπερβολήν, ἰδίως ὅταν σκέπτωμαι ὅτι ὁ Ἰούλιος, ὅστις εἶνε τόσον ἀπησχολημένος, τόσον σοβαρός, εὐχαριστεῖται νὰ τὴν τακτοποιῇ δι' ἐμέ. Τὸ δωμάτιόν μας εἶνε θελκτικώτατον, βλέπει εἰς κῆπον κατωφερῆ καὶ σκοτεινὸν ἀκόμη σήμερον, ἀλλ' ὅστις μετά τινας ἑβδομάδας θὰ λάμπῃ ὅλως ἀπὸ τὰ κάλλη τῆς ἀνοίξεως. Τὸ δωμάτιόν μας εἶνε κυανόλευκον, κύματα δὲ μουσελίνης καλύπτουν τὰ παράθυρα· τὰ ἔπιπλα εἶνε τοῦ νέου ῥυθμοῦ, ἐγὼ δὲ πρὸ πάντων ἀγαπῶ μικρὸν ἀνάκλιντρον, ὅπου δύο καθήμεθα· ναί, δύο ὅπως ἀναγνώσωμεν καὶ ὅπως φλυαρήσωμεν. Κομψὰ ἐκ πορσελάνης ἀγγεῖα στολίζουσι τὴν ἑστίαν· δύο ὡραῖαι εἰκόνες, *ἡ ἐκ τῆς Βίβλου ἀνάγνωσις* καὶ *ἡ νύμφη τοῦ χωρίου*, κοσμοῦσι τοὺς τοίχους, μικρὰ βιβλιοθήκη ἐγκλείουσα τὰ εὐνοούμενα βιβλία μας ἅτινα ἀναγινώσκομεν τὸ ἑσπέρας πληροῖ τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου καὶ εἰς κομψὸν ἀνάβαθρον στηρίζεται ὡραιότατον ἀγαλμάτιον τῆς κυνηγοῦ Ἀρτέμιδος· παρὰ τὴν κλίνην μας ἔχω τοποθετήσει τὰς Ἁγίας εἰκόνας μου, ὅπου καὶ προσεύχομαι· καὶ ὁ Ἰούλιος προσεύχεται, ἀλλὰ . . . τοῦτο θὰ τὸ ἐξετάσωμεν ἀργότερα.

Τὸ γραφεῖον τοῦ ἀγαπητοῦ μου συζύγου εἶνε αὐστηρὸν ὡς πρέπει νὰ ἦνε τὸ ἐνδιαίτημα τῆς Θέμιδος: μεγάλη τράπεζα κεκαλυμμένη ἀπὸ χαρτία καὶ εὐρεῖα βιβλιοθήκη, ὅπου οἱ διάφοροι νομομαθεῖς συγγραφεῖς ἐπιδεικνύουν τὰς σοβαρὰς αὐτὰς μορφάς, εἶνε τὸ μόνον στόλισμα τοῦ δωματίου τούτου· ἐπὶ δὲ τῆς ἑστίας ὑπάρχει ἀρχαία καὶ περίεργος ξυλογραφία ἀναπαριστῶσα τὸν Ἅγ. Ἰβόαν, τὸν μόνον δικηγόρον ὅστις ἡγίασεν .... ὡς λέγουσιν αἱ κακαὶ γλῶσσαι .... Ἐκεῖ ὁ σύζυγός μου διέρχεται τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς του, ἐκεῖ ἐργάζεται καὶ ἡ γνῶσις τῆς ἀπαύστου ταύτης ἐργασίας μοὶ ἐμπνέει βαθὺ αἴσθημα εὐγνωμοσύνης καὶ σεβασμοῦ . . . Ἡ αἴθουσα καὶ τὸ ἑστιατόριον ἔχουσι ἀκόμη ἀνάγκην ὡραίων τινῶν στολισμῶν καὶ τοὺς ἀναμένουσιν ἐκ τῆς ἐργασίας τοῦ συζύγου καὶ τῆς οἰκονομίας τῆς γυναικός· ἐπιθυμῶ διὰ τὴν αἴθουσάν μου ἕνα τάπητα, ἓν ὡρολόγιον τοῦ τοίχου καὶ μίαν ὡραίαν λυχνίαν· διὰ δὲ τὸ ἑστιατόριον ἓν κομψὸν ὀψοφυλάκιον ἐστολισμένον μὲ ἀργιλόπλαστα τῆς Φλάνδρας ἀγγεῖα καὶ ὑαλικὰ τῆς Βοημίας. Ἀλλ' ὅλα ἔρχονται σιγά, σιγά, ὅταν τις γνωρίζῃ νὰ περιμένῃ, καὶ τὸ ὡραῖον αὐτὸ δίστιχον τοῦ λαοῦ πολὺ καλὰ τὸ ἐκφράζει:

Ἔχε, καρδιά μ', ὑπομονή, ἔχε, καρδιά μ', ἐλπίδα
Καὶ τὸ δενδρὶ μὲ τὸν καιρὸ κάμνει καρποὺς καὶ φύλλα.

Ἀπρίλιος 18....

Σήμερον εἶνε Κυριακὴ καὶ ἐκάμαμεν μίαν ἀληθινὴν τρέλλαν ὡς νὰ εἴμεθα μαθητάρια. Ἔπρεπεν, ὡς κάμνομεν κάθε Κυριακήν, νὰ γευματίσωμεν οἰκογενειακῶς εἰς τὸν οἶκον τῆς πενθερᾶς μου (τὴν Τρίτην γευματίζομεν εἰς τὸν τῆς μητρός μου) καὶ ὅσον εὐάρεστον καὶ ἂν ἦτο τὸ γεῦμα τοῦτο, ἡ ἰδέα τοῦ νὰ διέλθωμεν μίαν ἡμέραν ἐν τῇ ἐξοχῇ καὶ τῇ ἐλευθερίᾳ μᾶς ἔθεσεν εἰς πειρασμόν. Ἔγραψα λοιπὸν ὀλίγας φιλοστόργους λέξεις εἰς τὴν πενθεράν μου, ζητοῦσα συγγνώμην καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν λειτουργίαν ἀνεχωρήσαμεν εὐτυχεῖς, ἐλεύθεροι, ἀναπνέοντες ἀπλήστως τὸν εὐώδη ἀέρα τῆς ἀνοίξεως.

Ἡ ἡμέρα ἦτο λαμπρά· εἰς τὰ λιβάδια ἡ σμαραγδίνη χλόη ἀνεμιγνύετο θαυμασίως μὲ τοὺς ἀργυροῦς μαργαρίτας καὶ τοὺς χρυσοῦς κρόκους, οἱ ἐκ βάτου φραγμοί, οἵτινες περιέφραττον τὰ κτήματα ἐβαλσάμωναν τὸν ἀέρα μὲ τὸ λεπτὸν ἄρωμά των, καὶ τὰ δένδρα τῶν κήπων ἐστολίζοντο ἀπὸ ἄνθη λευκὰ ὡς ἡ χιών. Πανταχοῦ εἰς τὰ χωρία, τὰ ὁποῖα διεσχίσαμεν ἐβασίλευεν ἡ ἀνάπαυσις καὶ ἡ χαρὰ τῆς Κυριακῆς, τῆς ἡμέρας ταύτης τοῦ Κυρίου, ἥτις εἶνε τόσον γλυκεῖα εἰς τὸν ὅστις ἐργάζεται· καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ πλήρεις χαρᾶς ἐδίδαμεν τὸν ὀβολόν μας εἰς τὸν ἐπαίτην τῆς ὁδοῦ καὶ γλύκισμά τι εἰς τὴν μικρὰν κόρην, ἥτις ἔβοσκε μελαγχολικὴ τὰς αἶγας εἰς τὸ ἄκρον τῆς τάφρου. Ἐγευματίσαμεν ἐπὶ τῆς χλόης μέ τινα ἐδέσματα, ἅπερ εἶχον φέρει μετ' ἐμοῦ ἐκ τοῦ οἴκου καὶ εἰς τὰ ὁποῖα μία κηπουρὸς τῶν πέριξ προσέθεσεν ὀλίγον γάλα, αὐγὰ καὶ μερικὰ μῆλα, ἅπερ ἐφύλαττεν ἐκ τοῦ παρελθόντος φθινοπώρου. Ἦτο γεῦμα ἐρημίτου, ἀλλ' ἡ φαιδρότης καὶ ἡ καλὴ καρδία τὸ καθίστα ἄξιον βασιλικοῦ συμποσίου. Ἀφοῦ τέλος ἀνεπαύθημεν ἐπὶ πολὺ ἀναγινώσκοντες, συνομιλοῦντες καὶ ἀφήνοντες τὰς ψυχάς μας νὰ συγκοινωνῶσιν ἐν σιωπῇ, ἐπεστρέψαμεν μὲ βῆμα βραδὺ καὶ διὰ τῆς πλέον μακρᾶς ὁδοῦ.

Ὁ Ἰούλιος μοὶ ὡμίλει περὶ τῶν νεανικῶν του χρόνων, μοὶ διηγεῖτο χίλια μικρὰ πράγματα, ἅπερ δι' ἐμὲ ἔχουν μεγάλην ἀξίαν, ἐκάμναμεν χρυσᾶ σχέδια διὰ τὸ μέλλον, ἐβλέπαμεν τὰς ἐξοχικὰς οἰκίας τὰς ἡμικεκαλυμμένας ἀπὸ κληματίδας καὶ κισσοὺς καὶ ἐλέγαμεν· μετά τινα ἔτη θὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς ἕνα κῆπον ὅπου θὰ ἐρχώμεθα νὰ ἀπολαμβάνομεν ὀλίγην χαρὰν καὶ ἀνάπαυσιν κατὰ τὰς ὡραίας ἡμέρας. Τὰ τέκνα μας θὰ παίζωσι ἐπὶ τῆς χλόης.—Καὶ οἱ γέροντες γονεῖς θὰ κάθηνται ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν φιλλυρῶν.

Ἐπεθύμουν ἕνα τοιοῦτον πύργον, μοὶ εἶπεν ὁ Ἰούλιος δεικνύων μοι τὴν ὡραίαν κατοικίαν τοῦ Νοσὲ τῆς ὁποίας οἱ φαιοὶ πύργοι ὑψοῦντο εἰς τὸν ὁρίζοντα.

— Ἐγὼ θὰ εὐχαριστούμην μὲ τὴν κομψὴν αὐτὴν ἔπαυλιν ἥτις φαίνεται ἀπ' ἐδῶ, δὲν εἶμαι φιλόδοξος.

Οὕτω συνομιλοῦντες καὶ φλυαροῦντες ἐφθάσαμεν εἰς τὴν κατοικίαν μας καταμαγευμένοι ἀπὸ τὴν ἡμέραν μας καὶ βαλσαμωμένοι ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς ἐξοχῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας. Ἡ Σοφία, ἡ ὑπηρέτριά μας, ἔσχε μίαν λαμπρὰν ἰδέαν· μᾶς ἡτοίμασε δηλ. ἕνα πολὺ καλὸν δεῖπνον τὸ ὁποῖον ἐτιμήσαμεν μὲ μεγάλην διάθεσιν. Κουσμένοι δὲ πολὺ καὶ λίαν εὐχαριστημένοι ἀπεσύρθημεν εἰς τὸ δωμάτιόν μας ἕτοιμοι νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν ἐπαύριον ὁ μὲν ἀγαπητός μου σύζυγος τὰς δίκας καὶ τὰς ἀγορεύσεις του, ἐγὼ δὲ τὸ κέντημα καὶ τὸ ῥάψιμόν μου.

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ
ΤΗΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Τὴν παρελθοῦσαν τρίτην ὁ Συντάκτης τοῦ ἡμετέρου Περιοδικοῦ ἀνεχώρησεν ἐκ Θηβῶν μεταβαίνων εἰς Λεβάδειαν πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν τοῦ Κηρύγματος τοῦ θείου λόγου.

Ἡ ὁμώνυμος ἐφημερὶς τῶν Θηβῶν ὑπὸ τὸν τίτλον «*Ἡ διδασκαλία τοῦ κ. Γαλανοῦ*» γράφει τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικὰ περὶ τῆς ἐκεῖ γενομένης διδασκαλίας.

«Ἀληθῆ θρησκευτικὴν ἀπόλαυσιν, ψυχαγωγίαν ἀρίστην, διδαχὴν ὑψηλοτάτην καὶ ἐν ταυτῷ πρακτικωτάτην παρέχει ὁ κατ' αὐτὰς διδάσκων τὴν ἡμετέραν κοινωνίαν τὸν θεῖον τοῦ Χριστοῦ λόγον καὶ τὰ οὐράνια αὐτοῦ διδάγματα ἱεροκῆρυξ κ. Γαλανός.

Αἱ ὑψηλαὶ ἀρχαὶ τοῦ χριστιανισμοῦ, ἡ ἀληθὴς καὶ πραγματικὴ διδασκαλία, ἣν ἐποίησε καταβαίνων ὁ Χριστὸς ἐπὶ τῆς γῆς, εἶνε τὸ ἀντικείμενον τοῦ λόγου του. Αἱ προλήψεις, τὰς ὁποίας ἐγέννησαν παρὰ τῷ λαῷ αἱ διδασκαλίαι τῶν κατ' ἐπιφάνειαν καὶ μόνον ἐξηγητῶν τοῦ Εὐαγγελίου, οὐδεμίαν ἔχουσι θέσιν ἐν τῷ κηρύγματι τοῦ κ. Γαλανοῦ. Διὰ πολλῆς εὐφραδείας συνδέει τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ πλῆρες ἀγάπης καὶ εὐσπλαγχνίας, πρὸς αὐτὴν ταύτην τὴν κοινω-

νίαν, ἣν τὸ Εὐαγγέλιον προώρισται νὰ διδάξῃ. Καὶ ἐμβαθύνων θαυμασίως καὶ ἀνευρίσκων τὰ τρωτὰ τῆς ἡμετέρας κοινωνίας, τὰ τρωτά, εἴτε τὰ ἀτομικά, εἴτε τὰ πολιτικά, εἴτε τὰ ἐθνικά, προσπαθεῖ νὰ ἐξυγιάνῃ ταῦτα διὰ τῶν ἀποτελεσματικωτάτων φαρμάκων τοῦ Εὐαγγελίου.

Ὁ λόγος αὐτοῦ, ὁ ἐν τῇ Μητροπόλει, ὃν ηὐτυχήσομεν σαφέστερον νὰ ἀκούσωμεν, ἦτο κάτι τι τέλειον κηρύγματος ἀπ' ἄμβωνος, ἦτο μία κοινωνικωτάτη καὶ ὑψηλοτάτη ἐξήγησις τοῦ Εὐαγγελίου. Τὰ περὶ γηίνης καὶ ματαίας μικροφιλοδοξίας, τὰ περὶ τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἐλπίδος, ἣν ἐμποιεῖ ἡ προσευχή, τὰ περὶ τῆς ἀποτελεσματικότητος τῆς πλήρους πίστεως ἐν οἱαδήποτε ἐνεργείᾳ, ἦσαν διδάγματα συνδεόμενα ἀναποσπάστως μετὰ τῆς θείας θρησκείας, ὅσον μετὰ τῆς ἀνθρωπίνης λογικῆς, διδάγματα τὰ ὁποῖα ἐθίγον ἄνευ ἐνδοισμοῦ τινος τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τὴν ἀνθρωπίνην.

Εὐχῆς θὰ ἦτο ἔργον, ὅτως τοιοῦτοι ἐκκλησιαστικοὶ ῥήτορες διδάσκωσι καὶ καθοδηγῶσι τὸν κόσμον, τὸν διψῶντα πολὺ ἀπὸ τοιαῦτα διδάγματα.»

Κήρυγμα ἐν τοῖς Λουτροῖς καὶ τοῖς χωρίοις «Αἰδηψὸς» καὶ «Ἅγιος»

Ἐκτὸς τοῦ Ξηροχωρίου ὁ ἡμέτερος Διευθυντὴς ἀρχιμανδρίτης κ. Πανάρετος Χ. Δουληγέρης μετέβη καὶ εἰς τὰ χωρία τοῦ δήμου Αἰδηψίων «Αἰδηψὸν» καὶ «Ἅγιον», ἔνθα ἐδίδαξε τὸν θεῖον λόγον δὶς εἰς ἕκαστον κατὰ τῶν ἐν αὐτοῖς ὑπαρχόντων νοσημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀντιστοίχων ἀρετῶν.

Τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τοῦ θείου λόγου ἐφάνησαν μὲν ἀμέσως, διότι ἐνεπνεύσθη γενικὴ συγκίνησις καὶ μετάνοια πραγματικὴ παρὰ τοῖς ἀκροαταῖς ἀμφοτέρων τῶν μερῶν καὶ τροπὴ πρὸς ἀπορυγὴν ἐγένετο τῶν ἐπιπολαζουσῶν ποικίλων κακιῶν, ἀλλὰ τὸ ἔργον τοῦ πολέμου τότε τελειοῦται, ὅταν μετὰ τὴν ἐκδίωξιν τοῦ κακοῦ καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τόπου ἐγκαθίστανται νέαι ἀρχαὶ πρὸς περιφρούρησιν, ἵνα μὴ ἐπανέλθῃ ἐκ νέου ἐκδικητικώτερος ὁ ἐχθρός. Δύναται δὲ εἰς τὸν κατὰ τῆς ἁμαρτίας πόλεμον νὰ ἐγκαταστήσῃ νέας ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας εἰς τὰς ψυχὰς τὰς ἐν μετανοίᾳ καὶ κατανύξει εὑρισκομένας τῇ ἐπιδράσει τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ὁ λόγιος καὶ ἐμπνευσμένος πνευματικὸς Πατήρ, ἀλλὰ ποῦ πνευματικοί; Ποῦ οἱ ἐργάται τοῦ πνεύματος εἰς τὸν δυστυχῆ Ἑλληνικὸν ἀγρόν, εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν;

Παντοῦ ἐνθα διῆλθον οἱ ἐργάται τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως» ζητοῦνται ἱεροκήρυκες καὶ πνευματικοί, ἀλλ' ἀντ' αὐτῶν, οὐδαμοῦ φαινομένων, εὑρίσκει τις παντοῦ ὑποψηφίους ἐπισκόπους, ἐξ ὧν τινες καὶ στενοχωροῦνται κουραζόμενοι ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν ἄλλων! καὶ ἐπικρίνουσι δημοσίᾳ τοὺς πολλοὺς λόγους ὡς ἐξευτελιστικοὺς τοῦ κηρύγματος! διότι αὐτοὶ μέλλουσιν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν νὰ διδάξωσιν, ὅπως βεβαιώσωσι τοὺς λόγους τῶν φίλων των μασσόνων, ὅτι «Ἡ Ἐκκλησία εἶνε τὰ λιβανίζῃ μόνον πεθαμμένους».

Ὁ Διευθυντὴς τῆς «Ἀναπλάσεως», διαμένων ἐν τοῖς λουτροῖς τῆς Αἰδηψοῦ, ἔκρινε καλόν, ἐκτὸς τοῦ ἐξωτερικοῦ λουτροῦ, τὸ ὁποῖον ἐλάμβανον οἱ ἐκεῖ λουόμενοι, νὰ κάμῃ αὐτοῖς καὶ ἐσωτερικὸν τοιοῦτον, νὰ λούῃ καὶ νὰ ποτίζῃ αὐτοὺς δὶς καὶ τρὶς τῆς ἑβδομάδος διὰ τοῦ ζῶντος ὕδατος τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, εἰς τὴν ὁποίαν συνέρρεε πυκνὸν πλῆθος ὑπὸ τὰς εὐθαλεῖς πλατάνους τὰς ἄνωθεν τῶν λουτρῶν.

Εἰς τὴν ἔναρξιν τῆς ἐκεῖ διδασκαλίας παρέστη καὶ ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιότης ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Προκόπιος, ὅστις καὶ συνεχάρη θερμῶς τὸν διδάξαντα ἐν τέλει, τοῦθ' ὅπερ καὶ πλεῖστοι ἄλλοι καὶ εἰς τὰς ἑκάστοτε ὁμιλίας ἐποίουν παρακαλοῦντες ἅμα τὸν ἡμέτερον συνεργάτην, ὅπως ἐπισκεφθῇ καὶ τὰς ἰδιαιτέρας αὐτῶν πατρίδας, ἵνα ἐνωτισθῶσι τῶν διδασκαλιῶν του, ἀλλὰ τοιούτη ὑπόσχεσις ἦτο ἀδύνατος εἰς τὸν κ. Δουληγέρην, παριστῶντα αὐτοῖς τὸ δύσκολον τοῦ πράγματος, διότι «*Ὁ θερισμὸς πολὺς καὶ οἱ ἐργάται ὀλίγοι*».

Ὅπως δήποτε ὅμως καὶ ἡ ἐπὶ μέρους γενομένη τοιαύτη ἐργασία ἔχει τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματά της, ἱκανὸν δὲ κέρδος δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ τοῦτο ὅτι πάντες οἱ ἀκούοντες σαφῆ καὶ ζῶσαν διδασκαλίαν ἀναγνωρίζουσι καὶ μὲ ὅλην τὴν δύναμίν των βοῶσιν ὅτι μόνον δι' αὐτοὺς δυνάμεθα καθ' ὅλας μας τὰς σχέσεις νὰ ἀνορθωθῶμεν καὶ πραγματικῶς νὰ εὐημερήσωμεν.

ΤΙΜΕ ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΝ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΩΝ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Τὸ κατὰ Ματθαῖον Ἅγιον Εὐαγγέλιον μετὰ συντόμου ἑρμηνείας καὶ προσευχῶν, ἔκδοσις «Ἀναπλάσεως», συστάσει καὶ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐκ σελίδων 360 κομψῶς δεδεμένον, τιμᾶται:

Ἐν Ἑλλάδι . . . . . δρ. 1

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . φρ.χρ. 1

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις ἐπιβαρύνονται καὶ μὲ τὰ ἐπὶ συστάσει ταχυδρομικὰ λεπτὰ 35, οἱ δὲ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μὲ λεπτὰ 55.

Ἐκ τῶν βιβλιοπωλείων τῶν ἐπαρχιῶν ἀγοράζονται ἀνὰ δραχμ. 1.20.

Ὑπάρχει καὶ ἔκδοσις ἐπὶ πολυτελοῦς χάρτου χρυσόδετος ἀντὶ δρ. 3ᾗ φρ. χρ. 3, ἐλευθέρα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Σώματα «Ἀναπλάσεως» 12 ἐτῶν δρ. ᾗ χρ. φρ. 30.

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις ἐπιβαρύνονται καὶ μὲ τὰ ἐπὶ συστάσει ταχυδρομικὰ δραχ. 4· ὁμοίως καὶ οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ μὲ φρ. χρ. 5.

Ψυχολογικαὶ μελέται Ι. Σκαλτσούνη δραχ. 4.

Περὶ Γενέτεως τοῦ ἀνθρώπου· ὑπὸ Ι. Σκαλτσούνη δραχ. 5, ἐξωτερ. φρ. χρ. 5 ἐλεύθερα ταχυδρ. τελῶν.

Θρησκεία καὶ ἐπιστήμη, ὑπὸ Ι. Σκαλτσούνη δρ. 3.50, ἐξωτερ. φρ. χρ. 3 ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Ἔλεγχος τῶν ψευδευαγγελικῶν ὑπὸ Ἀχιμ. Παναρέτου Δουληγέρη δρ. 2.50, ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. χρ. 2.50 ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Σώματα «Ἀγάπης» ἐτῶν 4 δρ. ᾗ φρ. 20, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Περὶ συνεχοῦς μεταλήψεως δρ. 1.

ΔΩΡΕΑΙ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ
ΤΗΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀνώνυμος ἐκ Σύρου ἀπέστειλε δρ. εἰκοσιπέντε.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ 20 Αὐγούστου

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. ΙΘ'. 16—26
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α'. Κορ ΙΨ'. 1—11

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΛΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον
Κυριακῇ 20 Αὐγο. Παν. Δουληγέρης 7 1)2—8 1)2 μ.μ.

Ἐν Πειραιεῖ
ἐν τῷ Ζαννείῳ Ὀρφανοτροφείῳ
Κυριακῇ 20 Αὐγούστου Γ. Μακρῆς ὥρ. 5—6 μ.μ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΡΙΣΤ. Ζ. ΔΙΑΛΗΣΜΑ
66—Ὁδὸς Ἀδριανοῦ—66